

На крилима песничке музе, Никола Томовић плови временом и простором, земаљским и надземаљским, језди донкихотски за истином и правдом, тешке егзистенцијалне мисли слаже у лаке риме којима се, молитвено, обраћа Силама Небеским да просветле невиде стварности како би препознао непролазно у пролазности. Будући да је, понегде, рима порадила на самој себи, овај песник се, занесен спољним сазвучјима, препустио романтичарском заносу па се његова лирика, каткад, оглашава и као нарација... Тек када је о "свијетлим врелима" проговорио на други начин, лексиком непосредне привржености завичају - језику, речима је постало тесно а мислима пространо: песма - поема о бесмртној Домни, сонет посвећен мајци која коси планину, молитвени напев о Очевој благодати, и друге... Тако је настао лирски летопис једног времена, мотивски заснован на чојству предака, мару и немару њихових потомака, укратко, песмоказ о људским судбинама. Од тога песмопоја, од његове локалне и новотворбене лексике, фактографске и песничке, где је у обичном значењу скривена изворна метафорика, може да се сачини мали речник именица, придева и глагола који би био занимљив и за лингвистику и поетику, етику и етнографију: приносница, богопој, свевидица, уков, прикојаса, присјенак, чатољак, бјелавина, коруба, благовида, забој, просторина, попасак, телечар, сијерма, прозрака, дубочај, прлина, животок, алуга, силовина, ломина, ајловина, тамнава, непоинов, пјесна, неспросијаница, пометина, сјаја, памтеник; видан, благовидан, свевидан, здувит, снйћен, нечемуран; руднути, вукељати, утворити, књезити, сноветати...

из рецензије Миљка Шиндића